

„O, saj nisem!“ Potlej je oče še oba poučil, da morata ljubiti drug drugega, če hočeta, da ju bode tudi Bog ljubil in vzel v nebesa.

Mihec je prosil tudi Boga na križi odpuščenja, ker ga je razžalil. Za južino pa je imel zopet sam kruh za to, da je pomnil, kdaj se je pregrešil. Še le popoldne dala mu je mati tudi nekaj druge južine, ker je lepo prosil in obetal, da bode odslej vedno poslušen in priden.

S Tinčkom se nista nikoli več stepla.

(Dalje prihodnjič.)

Starec in mladeneč.

(Indijanska pripovedka iz severne Amerike.)

Samoten starec je bival v koči na bregu zamrznene reke. Vže je zima slovó jemala in ogenj na starčevem ognjišču je pojemał. Bil je starec ubog in zapuščen. Lasje so mu osiveli, udje so se mu tresli. Dan za dnevom je mineval, a on ni slišal drugega, ko tulečo burjo, ni videl drugega, ko na novo padajoči sneg.

Nekega dné, ko mu je ogenj vže skoro ugasnil, približa se koči zal mladeneč. Lice se mu je rudečilo samega zdravja, bistro oko se mu je svetilo, a okolo usten se mu je zibal sladek smehljaj. Hoja mu je bila lahka in hitra. Okolo čela se mu je vil venček lepo dehtečih cvetic in v roki je držal vejico.

— „Oj sine moj!“ deje mu starec, „kako sem te vesel. Stopi v kočo in pripoveduj mi, kaj si videl v raznih zemljah. To noč bodiva skupaj. Tudi jaz ti povem, kaj delam in kaj premorem. Drug drugemu bodeva pripovedovala in tako nama noč hitreje mine.“

— „Glej, jaz samo dahnem,“ reče starec, „in reka se ustavi. Voda zledení in postane trda kakor kamen.“

— „In če jaz dahnem,“ odgovori mu mladeneč, — „cvetje po ravninah poganja.“

— „Stresem s svojimi lasmi,“ nadaljuje starec, — „in sneg pokrije zemljo. Kadar govorim, pada listje z dreves, moj dih ga vrti in vzdiguje v zrak. Ptičice spusté se niz reke in odleté v daljne zemlje; zverí se skrivajo pred mojim dihom in zemlja otrdi kakor kamen.“

— „Stresem s svojimi lehkimi kodri,“ odgovori mladeneč, — „in gorak, miren dežek ovlažuje zemljo. Cvetice vzdigujejo radostno svoje glavice, kakor otročiček svoje oči. Moj glas kliče ptičice nazaj. Moj dih odtaplja zamrznene reke; koder koli potujem jaz, vse poje, vse raja.“

Prikazalo se je solnce; mirno in gorko je razlilo svoje žarke po pokrajini in starčev jezik je onemogel. Taščica in grlica ste začeli žvrgoleti in golčati vrhu starčeve kolibe. Pred vrati je začel žuboreti potoček, a vzpomladni veterček je raznašal vonjavo cvetočih cvetic.

Ko se je pokazala jutranja zárija, spoznal je mladeneč svojega gospodarja. Pogledavši v nebo, zagledal je pred seboj lice Peboanovo (zime), bistrí potočki vrelí so iz njegovih oči. Čim bolj se je solnce vzdigovalo na nebu, tem manjši je bil gospodar mladeničev in kmalu izginil popolnoma. Na njegove kočé mestu ni ostalo drugega, nego mala cvetica z bledočrnim venčkom (okrajkom), ki je vzrasla ondú kot prva cvetica na severu.

(Iz češkega prevel J. Barle.)